

så meget som efter et jagtselskab, under en krig og før et valg. Med Bismarcks ord i erindring kunne man fristes til at sige, at der i Danmark har været jagtselskab, krig og valg på samme tid i en temmelig lang periode.

Må jeg minde om, hvad finansministeren sagde til Jyllands-Posten den 11. februar 1998: »Boligejerne kan tage det helt roligt. Panikindgreb over for boligmarkedet er slet ikke aktuelt.« Eller hvad med statsministeren i Berlingske Tidende den 21. februar 1998: »Med det, vi ved i dag, kommer det ikke på tale med et økonomisk indgreb på denne side af sommerferien.« Økonomiministeren satte trumf på forsikringerne ved børsmæglernes generalforsamling den 24. februar 1998 med følgende kommentar: »Der er ingen planer om en finanspolitisk stramning.« Hun afviste samtidig: »... enhver bekymring over udviklingen på betalingsbalancen.«

Vi ved i dag, at embedsmænd kort tid efter blev sat til at udarbejde indgreb designet til venstrefløjen og målrettet mod boligejere og andre, som lever på en måde, der ikke behager regeringen og dens støttepartier. Regeringen afviste gennem måneder behovet for et større økonomisk indgreb, garanterede boligejerne en god nattesøvn og hev dem så ud af sengen med et historisk indgreb, der gik i den stik modsatte retning.

Men det er ikke det eneste udestående, regeringen har med vælgerne. Regeringen har intet galt gjort i Færøsagen, siger den og betaler 2 mia. kr. i bodspenge. Regeringen vil stramme op i flygtninge- og udlændingepolitikken, siger den og løber efter 8 måneder, lange forhandlinger og få indrømmelser fra en aftale. Regeringen har styr på de offentlige udgifter, siger den, men tallene viser det stik modsatte. Helt ærligt, kan det ikke gøres bedre?

Regeringen påstår, at den vil sikre betalingsbalancen, men forringer erhvervslivets vilkår med nye skatter og afgifter for omkring 3 mia. kr. Regeringen lover selskabsskattelettelse, men nøjes med at gennemføre de stramninger, som skulle finansiere lettelserne. Erhvervslivet tjener ikke flere penge hjem til Danmark, når virksomhederne hele tiden pålægges nye byrder. Regeringen påstår, at den vil forbedre den private opsparring og tvinger derfor skatteyderne til en opsparring hos ATP, som i øvrigt slet ikke fungerer som en opsparring, men som en regulær skat.

Til gengæld straffer regeringen folk, der frivilligt sparer op. Kapitalpensionsindskud pålægges topskat, positiv nettokapitalindkomst beskattes hårdere, realrenteafgiften fastfryses på et højt niveau, og aktieafkast af pensionsopsparing pålægges en ny skat. Der er intet i regeringens oplæg, som belønner folk med opsparring. Helt ærligt kunne det ikke gøres lidt bedre?

Regeringens pinsepakke er ikke bare katastrofal for en lang række familier og virksomheder. Den er også et stor bluffnummer, som samtidig skal sikre forøgede skatteindtægter, så regeringen slipper for de påtrængende reformer i den offentlige sektor.

Under foregivende af at ville beskytte dansk økonomi har regeringen gennemført en gigantisk omfordeling. Regeringen har valgt side og det, så det kan forstås. Nuvel, det er regeringens eget valg, og det må den stå til ansvar for, men den havde en reel valgmulighed; den havde et reelt alternativ.

I dag skal mere end hver tiende lønmodtager have penge med hjemmefra, når de vælger at gå på arbejde i stedet for at være på passiv forsørgelse. Pinsepakken hjælper ikke en tøddel på dette helt grundlæggende fundamentale problem i vores samfund, tværtimod.

Skattesystemet reducerer i dag afkastet af uddannelsen. Det ses særlig tydeligt på de lange videregående uddannelser. Pinsepakken øger dette problem. Den lille spredning i livstidsindkomster mellem forskellige uddannelsesgrupper samt det enorme antal på offentlige overførselsindkomster er et tegn på, at det økonomiske incitament til at yde en ekstra indsats er meget, meget lille i Danmark.

Lønspredningen i Danmark er siden 1960'erne blevet næsten halveret. En for lille lønspredning giver manglende fleksibilitet og ofte direkte ineffektivitet. Det sker, når den personlige indsats ikke gør en forskel og ikke bliver belønnet. Det skal kunne betale sig at arbejde. Og det skal kunne betale sig at uddanne sig. Ellers bliver vi alle sammen fattigere.

Jeg troede faktisk, det langt om længe var ved at gå op for et flertal her i Folketinget, at vi her havde at gøre med et af de helt fundamentale problemer i det danske samfund. Det var i alt fald et tema, mange gerne ville gøre noget ved i valgkampen, men nu efter valget er interessen pist væk.

Pinsepakkenes urimeligheder og forvriddinger er så markante, at selv en af Socialdemokratiets